I

Søderbakka 19/11 1902.

Kære Veninde Johanne!

Da jeg kan høre og se af Dit kjære
Brev i Dag at Du er meget bedrøvet
over Din kære Moders død, men
naar Du tænker Dig kære Johanne
hvor meget hun skulde lide og
hvor ilde hun var saa tro jeg
ikke Du maa sørge saa meget
over det jeg kan saa godt forstaa
hvor stor Sorg og Savn de er for
Eder men Guds Vilje er jo skeet og
III de er altid de vi maa trøste os
ved naar Guds Vilje gaar alting
godt, man Du har hørt fra Sin

Fader for nylig han har vel alt
vea de gamle, jeg vilde gjerne have
varet na til Dig men de er mig
umulig de første dage for lille
Broder Ingemann er meget syg
saa Moder skal sidde hos ham
hele Dagen vi havde Lagen sidste
Torsdag jeg kunne ikke rejse til
Holstebro paa Søndag 8 Dage hvis
Ingemann bliver rask og saa kan
Du sikkert vente mit besøg.
jeg skriver i Aften for di jeg synes
de kunne være en lille Adspredelse
for Dig Onsdag morgen.
vær Fornuftig kære Johanne og trøst
Din lille Søster de er da værst for
hende da hun ikke Konfirmeret
Ja, Sorgen og Savnet er vel lige
stor hos Eder alle Du har saa vist
meget trøst af Fru og Pastor Larsen.

Den Trøst er dog den sidste,
Den Tro bestaar til sidst,
Hvad her jeg maatte miste,
Jeg møder en gang hist.
Til undergang i skaltes,
Endog det mindste Frø,
Ny, intet Liv der taltes,
Dø at kunne [illegible]